

забѣла и сама продължи разходката си. Ржката ѝ, която крепѣше сокола, морно се отпусна връзъ шията на коня. Великодушнето ѝ къмъ валета я лишаваше отъ единъ вѣренъ и преданъ помощникъ. Валентинъ не бѣ тъй сръченъ и досѣтливъ. Ала все пакъ, и той можеше да слиза къмъ пазаря и да се отбива въ малката кѣщичка на търговеца Конгу, кѣдето вѣрна ржка предаваше донесеното отъ печенегъ или нѣкой татаринъ послание на Иоанъ Асена.

Тя слѣзе отъ коня, улови го за юздитѣ. Шико скочи на рамото ѝ. Навлѣзоха въ джбравата. Заредиха се свѣтлини и сѣнки, малки ливади облѣни въ слънце, пѣтеки полузакрити отъ гѣсто олистени клони, скали покрити съ рѣждивочервенъ мѣхъ.

Неволно тя се отправи къмъ познатата полянка, заградена отъ едри буки. И изведнѣжъ сърдцето ѝ скочи къмъ гърлото. Ржцетѣ ѝ изтърваха юздитѣ на коня. Крагуятъ разпери криле.

Тамъ се разхождаше бавно, замислено, високата стройна осанка. Коньтъ му бѣ вързанъ за едно дърво.

Мария изтича въ безумна радостъ къмъ него. Радულъ трепна. Лицето му почервенѣ.

— Не си ли заминалъ за Срѣдецъ?

— Защо те нѣмаше толкова дни? Идвахъ всѣки день тукъ да те чакамъ!

И предъ възторга на внезапната среща, сякашъ всички прегради паднаха сами по себе си.

Неволно той протегна ржце къмъ неочакваното видение.

Тя облегна чело на гърдитѣ му, намѣрила най-сетне пристанъ за самотния си жребий. И тѣ забравиха за всичко друго наоколо си, освенъ за своето собствено щастие.

Отново блесна — чисто и яркосиньо — лѣтното небе. Свѣтътъ зашумѣ въ пѣстра, радостна пѣсенъ. Бунтътъ, неизвестното бѣдаще, всичко бѣ останало тъй далечъ. Топлиятъ въздухъ ги обгърна съ миризъ на здравецъ и мащерика. Вѣтърътъ преминаваше съ тиха въздишка срѣдъ тревитѣ.